

[Henry Christensen.]

og lidt mindre utilfredshed med den afgørelse, som vælgerne nu engang har truffet ved sammensætningen af dette høje ting.

Den åbningstale, som statsministeren på regeringens vegne forleden dag holdt, danner efter venstres mening et godt udgangspunkt for folketingets arbejde. Vi bør også hilse med tilfredshed, at lovantallet i år kan reduceres væsentligt, og at de bebudede lovforslag skulle komme tidligt frem til behandling her i tinget. Dette sammen med de åbenbare forbedringer af folketingets arbejdsvilkår, som tingets præsidium i almindelighed og den højterede formand i særdeleshed har fået gennemført, og som betyder et stort fremskridt i forhold til, hvad vi har kendt tidligere, bør — og det vil jeg gerne sige også i anledning af den kritik, der ofte fremkommer, — kunne give grundlag for et godt arbejdsår.

Nu som før er næst efter vort lands sikkerhed og frihed den økonomiske udvikling afgørende for vore muligheder på en lang række områder. Uden orden og balance i vor økonomi vil en række af vore fremtids-mål fortone sig. Derfor må samfunds-økonomien stadig blive et centralt led i enhver regerings politik og i den politiske diskussion. Herved adskiller den nuværende situation sig ikke fra tidligere, men måske adskiller den økonomiske debat sig fra tidligere tiders. Det traditionelle mønster var jo alt for ofte, at landets regering forklarede, hvor godt alting var, og oppositionen, hvor elendigt alting var. Hvad oppositionen angår, er ensidigheden i kritikken måske lige så stor som tidligere, men i regeringens åbningstale har man på velgørende vis afstået fra et ensidigt og enstonet skønmaleri.

Regeringen har fremlagt en betydelig mere afbalanceret vurdering, end vi her i folketinget er vant til. Med fuld ret peger man på de positive resultater og træk, der er i økonomien: en produktionsstigning på 6-7 pct., den betydelige stigning i beskæftigelsen, de nye rekordstigninger i industriproduktionen — jeg nævner dem, for det var, ligesom hr. Per Hækkerup ikke havde fået dem med i sin analyse af situationen — en om end beskeden så dog vis vækst i landbrugseksporten og en større prisstabilitet igennem det sidste halvandet års tid, end

vi på noget tidspunkt gennem de foregående 4-5 år har kendt.

Men samtidig har man altså ikke mindre tydeligt fremlagt de utilfredsstillende forhold i vor økonomi. Her tænker jeg ikke bare på den høje rente, der rammer erhvervenes omkostninger og prisen på de nye boliger så hårdt og derfor vil omsætte sig i omkostningsniveauet; den høje rente er dog, hvor ubehagelig den end er, først og fremmest et resultat af det høje europæiske renteniveau gennem det sidste års tid, der rammer os som et udpræget debitorland, og så længe det er situationen, vil Danmark uundgåelig være tvunget til et renteniveau i den øverste ende af det alment europæiske. Hvad jeg måske derimod nok så meget tænker på og vil understrege, er det for enhver helt utilfredsstillende resultat, der tegner sig for vor handels- og dermed betalingsbalance over for udlandet. Såvel denne udvikling som det høje aktivitetsniveau i vor økonomi bekræfter i hvert fald rigtigheden og nødvendigheden af den stramning i finanspolitikken, som regeringspartierne mod oppositionens stemmer gennemførte og, ikke mindst efter den betydelige stigning, der har været i udlånsvirksomheden, også nødvendigheden af den af Nationalbanken gennemførte stramning i pengepolitikken. Det lettere og unægtelig behageligere standpunkt, som oppositionen indtog ved blot at stemme imod, ville efter vor mening i den givne situation have været en højst ufor-svarlig politik og have bragt os i en langt vanskeligere situation.

Hvad udviklingen i betalingsbalancen viser, er netop den fundamentale svaghed i vor økonomi og mangel på balance mellem en række grundlæggende faktorer. Derfor er vi i venstre enig med statsministeren og økonomiministeren, når de formulerer, at opgaven ikke er at kurere på symptomerne, men på de grundlæggende skavanker. Og hvori består da disse? Efter venstres opfattelse viser den manglende balance sig især for det første i forholdet mellem samlet produktion og samlet forbrug her i samfundet, for det andet mellem opsparingen og kapitalbehovene. Det er midlerne til at rette disse alt for længe eksisterende fundamentale årsager op, det politiske arbejde i høj grad må koncentrere sig om. Det har